

Nr 189.

Av herr Jansson i Aspeboda m. fl., om rätt att vid taxering i vissa fall åtnjuta avdrag för nybyggnad.

Enligt kommunalskattelagens 22 § 2 mom. är kostnaden för s. k. nybyggnad icke att hänföra till de avdragsgilla posterna i självdeklarationen. Att detta är riktigt torde vara obestriddigt, då det gäller uppförandet av ett helt nytt bygge eller tillbyggnad, som nybygges och anslutes till en förutvarande äldre byggnad.

Emellertid inträffar att vid om- och tillbyggnad av såväl bostads- som ekonomibygnader omständigheter kunna föreligga som göra att exempelvis en förutvarande byggnad med större fördel ur kostnadssynpunkt helt nedrives och att allt användbart byggnadsmaterial därefter användes vid uppförandet av den nya byggnaden.

Härigenom utsätter sig emellertid den som går till väga på detta sätt för risken att icke komma i åtnjutande av något avdrag för de reparationskostnader, som skulle ha fått göras, om huset i fråga icke nedrivits utan kanske, som redan sagts, reparerats ändå, även om detta skulle ha dragit minst lika stora eller till och med ännu större kostnader.

Med hänsyn till de höga byggnadskostnaderna å ena sidan och den stora roll skatten f. n. spelar å andra sidan, kunna åtskilliga exempel anföras på att man, innan man beslutar sig för att helt riva en byggnad, även om detta ur rent praktisk synpunkt vore påkallat, försöker att i de flesta fall låta så mycket av den äldre byggnaden stå kvar, att man kan hänföra arbetet till reparation och därigenom behålla rätten till avdrag för den del av kostnaden, som kan bevisas hänföra sig till reparation av den förutvarande byggnaden. Att sådana förbättringar, som tidigare icke funnits i den gamla byggnaden och som kunna hänföras till nybyggnad eller grundförbättringar, som utförts i samband med reparationen, icke få avdragas, torde vara en självklar sak.

Vad härovan anförts torde rent principiellt gälla, när t. ex. ett bostadshus nedrives men uppföres på sin förutvarande plats.

Reparationskostnaden för ett mindre bostadshus rör sig kanske exempelvis om 10 000 kr. När skatten på detta belopp i sin tur uppgår till mera än 2 000 kr., är det självklart, att den som känner till skatteverkningarna och den risk han utsätter sig för, om han river huset, försöker så långt möjligt undvika detta för att kunna rubricera så mycket som möjligt av kostnaderna som reparation.

Med hänsyn till de olägenheter, som sålunda kunna uppkomma genom de nuvarande avdragsbestämmelserna, synes det oss böra övervägas, huruvida icke en ändring härutinnan borde komma till stånd, varigenom avdrag i vissa fall skulle få åtnjutas, även då den ursprungliga byggnaden rivits.

Skulle mot ovanstående invändas, att det för taxeringsnämnderna skulle bli mycket svårt att skilja mellan vad som är nybyggnad och reparation i samtliga fall, torde den frågan kunna lösas på så sätt, att den som bygger skulle vara skyldig avgiva ett av taxeringsnämnden godkänt och av byggnadssakkunnig upprättat kostnadsförslag rörande vad reparationen av den gamla förutvarande byggnaden kostar.

Med anledning av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning rörande det spørsmål, som i motionen närmare angivits.

Stockholm den 22 januari 1949.

Hjalmar Nilsson
i Spånstad.

Karl Andersson
i Björkäng.

David Boman
i Stafsund.

Harald Andersson
i Dunker.

Rob. L. Jansson
i Aspeboda.

E. Pettersson,
Ersbacken.

K. E. Hansson,
Skediga.